

Publicerad 2017-04-22 21:57 av Ovetande

Suicid individ söker frid i detta eller nästa liv.

Jag brukar föreställa mig hur jag står på spåret.

Inte för att jag vill dö, nej, jag bara tänker på det.

Ska man plötsligt hoppa fram, eller stå still där, och bara vänta på tåget?

Jag vill inte dö nej, nej jag bara tänker på det.

Det finns ett högt hus där, kan man hoppa från det?

Alltså jag vill ju leva, men jag bara tänker på det.

Rent hypotetiskt, om jag skulle hoppa.

Kan jag hoppa med huvudet först rakt ner i backen?

Är det högt nog, eller finns risken att jag bryter nacken,

och blir Förlamad kanske, då finns det ingenting jag kan göra åt det.

Jag har många år kvar i mitt liv.

Men du vet, jag bara tänker på det.

Det är kallt ute, det är den tiden på året.

Men isen är ganska tunn, man kanske kan gå på den.

Vill jag andas vatten, för att slippa trampa vatten?

Jag tror att jag vill leva, jag ska nog sova på det.

Jag vill inte skada mig själv, vill inte ens kröka håren på mig.

Men jag vill tänka på det, och det är tanken som räknas.

För dom säger att med tiden kommer alla sår jag har att läkas.

Tiden kommer göra mig hel.

Men alla mina klockor går fel.

Har slutat äta.

Slutat sova.

Börja tänka utan tårar.

Inga vingar bara fåglar.

Att försvinna bort från minnen, ingenting är inuti mig.

Sluter ögonen och brinner.

Skenet utanför försvinner, utan att jag ägnar tanken åt det fina jag har i mig.

För du lever här brevid mig.

I mitt sinne, min tanke, och mitt minne.

men du är ute, och jag är inne.

Det är mindre relevant att jag vill stå kvar.

Det är inte intressant vilken väg jag tar.

Om jag står på ett tak, och andas in vinden,

Eller tar en promenad, på den allt för tunna isen.

Eller om jag helt enkelt ska ta tåget.

~~Jag vill inte dö, nej, men jag vill hälsa på dig.~~

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ovetande med Poeter.se id #39694 innehar upphovsrätten